

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Οι λεωφόροι μοιάζουν με δρόμους οι οποίοι οδηγούν στο άπειρο. Διασταυρώνονται αόρατα με δρόμους ταχείας κυκλοφορίας οπτικών ινών και λεωφόρους πληροφοριών. Παρ' όλα αυτά, η παράδοση εποχή θυμίζει ακόμη τον Καίσαρα. Ορδές μελλοθανάτων στριμώχνονται από τα χαράματα στις στάσεις λεωφορείων και μέσω μαζικής μεταφοράς αποχαιρετώντας τη ζωή και χαρίζοντάς τη σε νέες αυτοκρατορίες που έχουν ως επιτυχία να επιδείξουν τη μηδενική ανοχή σε κάθε τι που θα κάνει τον κόσμο πιο ανθρωπινό.

Όλη η διαδρομή μια πορεία προς το χαμό. Όλες οι διαδρομές πορεία στο χαμό. Στριμωγμένοι στις χειρολαβές με βλέμματα στο κενό ίσως κάποιοι να σκέφτονται πως τουλάχιστον ο Καίσαρας οδηγούσε το στρατό του στη μάχη.

Όπως οι καιροί αλλάζουν οι νέοι μελλοθάνατοι αυτοβούλως οδηγούνται στη σφαγή της καθημερινότητας. Οι οθόνες τηλεματικής μοιάζουν να έχουν μετατραπεί σε μηχανές αναπαραγωγής των πιο σάπιων επιδιώξεων, των πλέον μακάβριων και ματαιόδοξων συνηθειών ξεπεσμένων ευγενών οι οποίοι κάποτε τις κληροδότησαν σχεδόν ακέραιες στην αναδυόμενη και με τον καιρό χρεωκοπημένη μπουρζουαζία.

Ένας ολόκληρος κόσμος μαραίνεται και γερνάει γρήγορα σπέρνοντας παντού αυταπάτες με υποσχέσεις για ελιξίρια αιώνιας νεότητας. Η εικόνα καταπατάει και επισκιάζει πλήρως το είναι. Μια ατέρμων ωδή στο πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέι. Ολόκληρη τη μέρα διασχίζουν τις λεωφόρους που δείχνουν να καταλήγουν στο άπειρο, αμέτρητα magic bus φορτωμένα με κλώνους του Ντόριαν. Ψηφιακές κάμερες σε κάθε θεατό και αθέατο σημείο αποτυπώνουν νυχθημερόν νεανικά πορτραίτα κατά εκατομμύρια τα οποία σα φυλαχτά κουβαλάνε οι νεόκοποι σκοτεινοί ήρωες.

Οι πινελιές που θα έβαζε στον καμβά του ο ζωγράφος Μπάτζιλ Χόλγουορντ δεν είναι τίποτα άλλο πια από μερικά πίξελ στα ψηφιακά πορτραίτα που σχεδιάζει ένας Μεγάλος Αδελφός ο οποίος είναι σε θέση να ξεχωρίζει κάθε έναν από τους ταυτόχρονους θύτες και θύματα, αυτούς τους ομοούσιους και μοχθηρούς μοντέρνους Ντόριαν που μοιάζουν λες και είναι φωτοτυπίες ενός αρχέτυπου.

Τι τραγική ειρωνεία που είναι γεμάτος αυτός ο κόσμος. Μέσα στο γήρας του υμνεί και θεοποιεί την αιώνια νεότητα παραφράζοντάς την σε αιωνιότητα. Αυτή η ίδια η εξουσία έχει ανάγκη από την επιβεβαίωσή της

μέσω της αιωνιότητας. Της δήθεν αναλλοίωτης και αδιατάρακτης φύσης της κυριαρχίας και της επιβολής της επί πάντων. Μόνο που μέσα στην ταχύτητα της εποχής τα πορτραίτα δεν είναι μια έξοδος διαφυγής από την αφόρητη πλήξη της καθημερινότητας της αριστοκρατίας. Είναι το καθημερινό αντίτιμο ψευδαίσθησης για μια νεότητα που σβήνει αλλά μέσα από απατηλά τρुक κάποιος την κάνει να μοιάζει αναλλοίωτη.

Αν παρακολουθείς καθημερινά τις δικές σου φωτογραφίες οι διαφορές που βλέπεις είναι ανεπαίσθητες. Μόνο αν συγκρίνεις με αυτές που έχουν τραβηχτεί χρόνια πριν ή χρόνια μετά αλλά δυστυχώς καθημερινά αυτή η μνήμη αδειάζει. Ακέραιος μένει τότε ο αμοραλισμός και τα μεγάλα και μικρά καθημερινά εγκλήματα που ο καθένας διαπράττει, ούτε ξορκίζονται ούτε μεταπίπτουν στα άψυχα πορτραίτα, αλλά μένουν παντού και πάντα στο είναι και στην πραγματική ζωή. Δεν υπάρχει κανενός είδους λύτρωση και εξιλέωση. Μπορεί μέσα στην τρέλα του ο Ντόριαν να σκοτώνει και να εξαφανίζει το ζωγράφο Μάζιλ, αλλά όσοι φιλοτεχνούν τα σύγχρονα πορτραίτα της αθλιότητας είναι και παραμένουν ανέγγιχτοι. Κανένας Καίσαρας δεν οδηγεί πλέον το στρατό του και κανένας ζωγράφος δεν φιλοτεχνεί νεανικά πορτραίτα οι φορείς των οποίων φλερτάρουν ασύστολα με την επιθυμία να πουλήσουν ακόμη και την ψυχή τους στο διάβολο για να παραμείνουν αιωνίως δυνατοί, νέοι και ακμαίοι.

Οι σύγχρονοι κυρίαρχοι έφτιαξαν έναν νέο κόσμο στον οποίο η Νέμεσις δεν έχει θέση και δράση. Η διαπραχθείσα ύβρις δεν μπορεί να τιμωρηθεί γιατί κανείς πια δεν μπορεί να ξεχωρίσει τους υπαίτιους του κακού. Το μόνο που έχει απομείνει είναι τα αμέτρητα magic bus που βολτάρουν με σπασμένα φρένα στις λεωφόρους που μοιάζουν να είναι χαραγμένες λες και οδηγούν στο άπειρο γεμάτα ψευδαισθήσεις και αναρίθμητους κλώνους του Ντόριαν. Βόλτες με σπασμένα φρένα μέσα στο λαμπυρίζον σκοτάδι. Πότε και πώς άραγε θα ξημερώσει;

XXV - II - 2015